

Landet — at lige saa mange Danſke ere komne med fremmede Vinter ſom med den af mig nævnte Vinte i ſamme Tid. Tage vi nu diſſe Tal, tænkte os det ſtore Sømands-tal, det ſtore Antal Emigranter og Medlemmerne, der høre til den danſke Menighed i New-York, ſaa er det et meget ſtort Antal Danſke, der berøres af det Spørgsmaal, om vi kunne udvide Menighedens Kirke og lette Byrden i denne Henseende, for at de kunne hjælpe vore Landsmænd. Tilmed er det jo et reent forsvindende Beløb. Jeg gad vide, hvad andre Konfeſſioner byde i lignende Diemed. Det gaar maaffe i Millioner i en ſaadan Stad. Nu ſiges der, at ſkulde der gøres Noget, burde det være ſaaledes, at Alle fik Gavn deraf, f. Ex. ved, at det blev givet til Hjælp til et Emigrant-hus og deſt. Dertil vil jeg ſvare, at dette Spørgsmaal ligger udenfor dette: Her er et beſtemt evangeliſt- kirkeligt Spørgsmaal indenfor den Begrændſning, til et beſtemt afrundet Formaal, vil man give det? Det andet mere almindelig borgerlige ligger til Af-gjørelſe aldeles uafhængigt deraf. Jeg tror ikke, at de ærede Medlemmer, der modsætte ſig diſſe 8.000 Kr., ſkulde komme til at ſavne Sympathi for at ſaae gjort, hvad der ellers kan gøres, i alt Fald ikke hos det Mindretal, for hvilket jeg fører Ordet. Thi efter vor Formening, tør jeg ſige, udgjøre de Danſke i Amerika et ſaadant Antal i Forhold til vor hjemlige Befolkning, at de burde have Krav paa langt ſtørre Hjælp og Viſtand og Opmuntring, end de nu modtage, ſaa at vi ikke behøve at udsætte dette lille Spørgsmaal af Henſyn til Konſekventerne. Jeg beder undſkyldte, at jeg har opholdt Thinget ſaa længe, men det er jo et Spørgsmaal, hvor Udvalget er noget mere deſt end ſædvanlig, og jeg har dog ment at burde fremſætte diſſe Betragtninger. Det er ikke de heldigſt Stillede, der reſe ud af Landet for at ſkaffe ſig Erhverv andetſteds, og kan det være dem til nogenſomhelſt Opmuntring eller Trøſt, hvad vi her gjøre paa den ene eller anden Maade, ſynes jeg, det er lige ſaa vel gjort mod dem, ſom om man gjør det mod de ſtiltvarende Smaatillede her i vort Samfund. Naar man ſiger, at man ikke vil bevilge Penge til Frederikshavn og ſaa vover at bevilge Penge til New-York, ſaa vil jeg ſige, at ſelv om det ſtaar ſaaledes — Spørgsmaalet om Frederikshavn er jo udfat til tredie Behandling — kan det være meget vel begrundet, at vi kunne overlade vore Landsmænd, af hvilke ſaa mange ſidde i gode Stillinger, ſelv at bære Byrden, der dog væſentligt paalægges dem, der have

Raad til det, uden dog at negte de mange, der ikke have Raad, en ſaadan Hjælp. Dette var nu Endringsforſlaget under Nr. 58.

Jeg kommer nu til Endringsforſlaget under Nr. 76 angaaende Deſningen af Univerſitetets Underſtud. Der mener det Mindretal, for hvilket jeg fører Ordet, at vi ſkulde blive ſtaaende ved den gamle Sætning fra 1882, indtil vi ſaae en Lov om Univerſitetets Forhold, ſom da blev forudſat fra alle Sider. Nu ſiger man vel: Ja, den kontante Kapital, Obligationerne, er opbrugt. Men dermed paastaar jeg, er det ikke begrundet, at vi forlade den Overenſtomſt, vi da sluttede. Thi der ſtaar ſom et andet Led i Sætningen, at det er eventuelt ved et rentebærende opſigeligt Laan, og ſelv om man nu ikke billigtviſ kan ſaae dette Laan hos Kommunitetet, hvad Univerſitetet forſaaedvi nok kunde, ſom det har Garanti nok i ſin Status og Formue til at være Kautioniſt for et ſaadant Laan, kan det ſaaſ hos Statskaſſen, det har aldrig været ude-luſket, at et rentebærende opſigeligt Laan kunde tages hos Statskaſſen. Naar man dertil vilde ſige: Ja, hvad gjør det ſaa? kunde vi ſaa ikke ligesaa godt følge det høie Flertal og Miniſteren ved at ſtaa til og lade Statskaſſen direkte udrede det? — ſaa ſvarer jeg: I det Tilfælde bliver Statskaſſens Status hverken værre eller bedre, enten man følger Flertallet eller os; men vi opnaa ved vort Standpunkt, at Forholdet, ſom det nu er, ſom det har været ſiden 1882, opretholdes, at Univerſitetet fremdeles er Debitor til ſine Kreditorer, hvad enten det nu er Kommunitetet eller Statskaſſen. Dette Forhold kan virkelig have Betydning for os — jeg ſiger ikke i hvilken Grad — men Betydning for os, naar vi komme til en alvorlig Drøftelſe af Univerſitetets ſamtlige Forhold. Opgives dette Forhold, ſvækker man efter vor Formening ſin Stilliſt. Dernæſt forekommer det mig ikke rigtigt, at man under de nærværende Forhold har op-givet den Overenſtomſt, ſom man under fredelige Forhold i 1882 sluttede. Vi ſe ikke, hvorfor det juſt ſkal ſte nu under Proviſorietiden og overfor den ærede proviſoriſte Miniſter. Hvorfor ſkulde vi forlade det gamle Standpunkt? Der er ſom ſagt ikke Spor af Grund dertil. Univerſitetet lider ingen Nød, dets Beſtyrelſe heller ikke. Det er kun Forholdet: Univerſitetet er Debitor, den, det laaner hos, Kreditor, der henſtilles til ende-lig Afgjørelſe ſener. Derfor anbefale vi at man indfører Anmærkningen paany og lader det ſtaa. Naar man ſiger, at det ikke kan lade ſig gjøre, fordi man har ſpiſt Kapi-